

Klassisk
TRÆBÅD

Nr. 117 · September 2013

Sommeren bød på flotte arrangementer og godt vejr

Die Frau ohne Diesel

Af Eva Noer Kondrup

Hver sæson byder på sine dramaer, vi løb ind i det første ved hjemsejling fra pinseturen: motoren begyndte at ryge fælt og måtte slukkes, og der lå vi. Men en behjertet familie trak os ind til Vedbæk Havn.

Dermed var scenen dog sat: resten af hjemturen ville forblive "motorfri".

Første problem var at komme ud af Vedbæk Havn. Helst med manér, men det med manererne kunne der nu godt gås på kompromis med, jo flere dage der løb på.

Man kunne fx. knække al stolthed og bede en båd, der alligevel var for udadgående, om at komme på slæb.

Det endte med en klassiker: tre personer med hver sin pagaj lægger ud i let modvind i løb der ikke kan krydses gennem. Heldigvis har sandet i de senere år flyttet en del rundt på løbet, og det har fået et stort knæk. I knækket nåede jeg i en hulens fart at få sat storsejlet, og så gik resten uden pagajer.

Selvfølger blev der stirret en del fra molen, da vi kom padlende, men Vedbæks gennemsnitsbåd har nok også min. 40 hk at gøre godt med inkl. serviceeftersyn ;-)

Så var der det med tålmodigheden ombord, for vinden flovede helt. Alle var jo troppet op efter en lang arbejdsdag, og så ligger man der i vindstille og næsten uden hjælpemidler. Vi vil dog gerne afsløre et trick: vi finder en sang med riiiiigtig mange vers, i dette tilfælde blev det "Dronning Dagmar", jeg tror med 17 vers. Når sangen er sunget, plejer vinden at komme.

Det gjorde den ganske vist ikke her(!) Vi nærmede os langsomt Taarbæk, men det var på en for Sundet rimeligt atypisk sydgående strøm(!)

I det adstadige tempo blev der fisket forbiflydende blæretang til nye chips, se sidste nummer af 'Klassisk Træbåd' for en opskrift, og lavet æggekage. Så passerede vi Taarbæk, og kunne ringe til Mads og Cecilia "Kuling" om at vinke, og der blev vinket længe(...!)

Nu nærmede vi os alligevel så småt Skovshoved Havn, og der var en halv time til solnedgang, så ind gik det på, ja, jeg kalder det nul komma nul komma numsehul, men

alligevel skaber denne ikkevind noget opskud.

Skovshoved er pædagogisk nem, virkelig godt havnedesign, store bassiner, en bananmole foran indsejlingen til at tage den værste sø, og dejligt mange sejlsjelere som nikker anerkendende til en, dét tæller osse!

Hvis man var vejrnråd i forvejen, blev man helt fanatisk nu. Jeg har i forvejen mange daglige tjek på dmi.dk med krydstjek på yr.no og så lige smhi.se, når det er relevant. Nu lærte jeg det hele udenad, for vi skulle krydse ud fra Skovshoved i 8-9 m/s. Igen helst med manér.

Der blev forberedt og dobbelttjekket og ventet på hobie-cats og store matchracere, og så pludselig var vi til søs.

Vi kom imidlertid ud til "Passat"s yndlingsvejr, en kraftig foran for tværs og godt med sø, samt en sol der bryder frem bag regnbygerne.

Sidste udfordring ventede: indsejling til hjemhavnen Sundby gennem smalt løb med vinden gerade fra agten. Mine overvejelser gik på forsejl alene, men jeg bryder mig ikke meget om den sejlføring, fordi der er så få muligheder for at manøvrere.

Istedet valgte jeg stærkt reduceret storsejl. Vi havde aldrig nogensinde prøvet det før, men ofte set de gamle drenge bruge tricket.

Michael satte storen på halvt og indad gik det. Lige lovlig tjept. Vi havde vel 7 kvm sejl oppe og gik næsten 4 knob. Så reducerede han lidt, og vi var nede på 4 kvm sejl, det gav en fart på 2,5 knob. Perfekt.

Der var varme velkomsthilsner i havnen: "Nu kommer de!" Vores motorproblemer var jo rygtedes længe før vores ankomst, der sprang sågar boblevand på kajen. Der var da også en del at fejre, for hvis man kan klare disse drilske manøvrer for sejl vha. planlægning og sammenhold, er man langt, langt mindre afhængig af sin jerngenua.